

AMIKOR MÉG HITTÜNK A SELLŐKBEN

*„Megindító történet két testvérről
és az igazsággal való szembenézés
nehézségéről.”*

– Today –

*fine
selection*

BARBARA O'NEAL

BARBARA O'NEAL

AMIKOR
MÉG
HITTÜNK
A
SELLŐKBEN

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2021

Első fejezet

Kit

A TESTVÉREM MÁR CSAKNEM TIZENÖT ÉVE HALOTT, amikor meglátom a tévéhíradóban.

Hat órát töltöttem a sürgősségin egyfolytában, és fiatalokat triáztam egy parti buliról, ami balhéba torkollott. Két lőtt seb, az egyik vesét ért, egy törött arccsont, egy törött csukló és több, változó súlyosságú arcsérülés.

És ezek még csak a lányok voltak.

Mire lezárult a triázs, a szerencséseket már összevarrtam és megnyugtattam. A kevésbé szerencsések a műtőbe kerültek, vagy az osztályra, én pedig rávettem magam a pihenőszoba hűtőjében tárolt Mountain Dew-ra, a kedvenc fő cukor- és koffeinforrásomra.

A falra szerelt televízióban valami katasztrófa képei futnak. Nézem, de nem látom, csak kortyolom a ragacsosan édes üdítőt. Éjszaka van. A háttérben valami lángol. Az emberek sikoltozva szaladgálnak, a bemondó kócos hajjal, vintage bőrdzsekiben, kellő komorsággal kommentálja a híreket.

És ott, a bal válla mögött meglátom a testvéremet.

Josie-t.

Egy hosszú pillanatig a kamerába néz. Elég ideig, hogy ne lehessen szó tévedésről. Az a szögegyenes szőke haj most vállig érőre van vágatva; metszett, sötét szeme, éles járomcsontja, telt, Angelina Jolie-ra emlékeztető ajka jól látszik. Mindenki állandóan dicsérgette a szépségét, a világos és sötét színek, az élek és a lágyság kombinációját. A szüleink tökéletes keveréke.

Josie.

Úgy érzem, átnéz a kamerán, egyenesen rám.

És aztán eltűnik, és a katasztrófa képei pörögnek tovább. Leesett állal nézem a hült helyét, úgy emelem magam elé az üdítő flakont, mintha áldozatot mutatnék be, vagy köszöntőt mondanék.

Rád, Josie, testvérem!

Megrázom magam. Az ilyesmi lépten-nyomon megeshet. Bárki megtapasztalhatja, aki elveszítette egy szerettét. A zsúfolt utcán, a tömegből kibukkanó fejforma, a boltban az a másik, aki éppen úgy lép. Az adrenalinlöket, hogy utolérd, és megkönnyebbülsz, hogy mégis él... és az összeroppanás, amikor a másik megfordul, és az arca más. Más a szeme, más az ajka.

Nem Josie.

Az első évben talán százszor is megtörtént velem, főleg, mert nem találták meg a testét. A körülményeket tekintve lehetetlen volt. Ahogy az is, hogy túlélte volna. Nem volt neki való a hagyományos halál, a lángoló autóbaleset, a zuhanás egy hídról, bár épp elégszer kísértette ezeket.

Nem, Josie a levegőbe repült egy európai vonattal együtt, amelyet terroristák robbantottak fel. Vége, vége, vége.

Ezért tartunk temetéseket. Muszáj, hogy lássuk az igazat, a szeretett személy arcát, még ha meg is sérült. Különben túl nehéz elhinni.

A számhoz emelem a Mountain Dew-t, és hosszan kortyolok. Mivel ezt is meg szoktuk osztani, emlékeztet arra, hogy mit jelentetünk egymás számára.

Azt mondom magamnak, hogy csak képzelődtem.

Amikor a hajnal előtti némaságban elhagyom a kórházat, feszült vagyok, izgatott, ugyanakkor kimerült is. Ha aludni akarok valamit a következő műszakom előtt, le kell dolgoznom a komor éjszakát.

Megállok az apró Santa Cruz-i házamnál – 125 négyzetméter, egy *majdnem-rossz* környék szélén. Szörfös ruhát veszek, kiadagolom a világ legrosszabb macskájának a fél konzervet, és beletúrok a száraztápjába is. Dorombolva köszöni meg, mire én gyengéden meghúrom a farkát.

– Próbálj meg nem lepisilni semmi fontos tárgyat, rendben?

Hobo csak pislog.

Berakom a deszkát a Jeepembe, és délnek indulok. Nem is veszem észre, hogy a kis öböl felé tartok, amíg oda nem érek. Lehúzódom a főút mellett, megállok, és lenézek a vízre. Csak kevesen vannak kint most, hajnalban. A víz hideg, mint Észak-Kaliforniában, március elején tizenegy fokok, de a hullámok szépen sorakoznak egészen a láthatárig. Tökéletes.

Az ösvény az egykori vendéglő helyén indul. Meredeken, cikcakkosan tart lefelé, néhány méterre a sziklától, ahol régen a lépcsőink voltak, a saját bejáratunk a rejtett, elzárt öbölbe. A hegyoldal instabil, állítólag szellemek is járnak, amiről minden helyi lakos tud. Más nem fordul meg itt. Én viszont ismerem a szellemeket.

Félúton lefelé megállok, és visszanézek oda, ahol a régi házunk állt, és a vendéglő a híres terasszal, ahonnan a világ legszebb kilátását

hirdették. Mostanra csak rothadó deszkák és sitty maradt belőlük a hegyoldalon. A nagyját elmosták az évek alatt a viharok, a többbit megfeketítette a tengervíz és az idő.

A képzeletemben az elterpeszkedő Éden ragyogóan szép, csodás terasszal, és fölötte ott a kis házunk. Josie meg én közös szobába költöttünk Dylan érkezése után, de egyikünk sem bánta. Látom a saját, boldog szellemeinket – a szüleink egymás iránti heves szerelmét és okos, határtalan energiával teli testvéremet, Dylant, akinek a haját bőrszíj fogta hátra, és versengve rohantunk le a lépcsőn, hogy tábortüzet gyűjtsünk a parton, pillecukrot pirítsunk és énekeljünk. Dylan imádott énekelni, és jó hangja is volt. Mindig úgy véltük, hogy rocksztárnak kellene lennie, de ő azt mondta, neki nem kell más, csak az Éden, mi és az öböl.

Magamat is látom, hétéves vakarcs túl nagy hajjal, amint pörgök a parton, a fejem felett az égen elmosódik a kék és a fehér.

Egymillió éve volt.

A családi vendéglőnket nevezték Édennek. Egyszerre volt különleges és szabados, jártak oda hippie mozisztárok és a drogszállítók is. A szüleink is ebbe a világba tartoztak, csillagok voltak a maguk birodalmában, és mindketten a maguk módján hatottak másokra. Apám a kedélyes, vendégszerető séf, szívből jövő nevetéssel és túlzásokra való hajlammal, és mellette anyám, az elbűvölő nő.

Josie meg én kiskutyákként rohangáltunk, ha elfáradtunk, a parton aludtunk az öbölben, mert sokszor voltunk láb alatt, és nem törődtek velünk. Az anyánk híres szépség volt, a legenda szerint egy másik férfival érkezett vacsorázni, de azonnal beleszeretett az apánkba. Ám aki ismerte az apánkat, tudhatta, hogy ez aligha így történt. Erős egyéniség volt, sármos, extravagáns olasz séf, bár az emberek

akkoriban csak *szakácsnak* nevezték. Vagy vendéglősnek, ami valójában volt is. Anyánk imádta, sokkal jobban, mint minket. Iránta apánk intenzív, érzéki, birtokló szenvedélyt érzett, de vajon ez szerelemnek minősül? Nem tudom.

Azt tudom, hogy nehéz egy olyan pár gyerekének lenni, akik egymás megszállottjai.

Josie ugyanúgy élvezte a drámát, mint a szüleink. Apánk személyiségét örökölte, és anyánk szépségét, bár benne ez a kettő egészen különleges kombinációt eredményezett. Egyedi volt. Számát sem tudom, hányszor rajzolták, festették és fényképezték le, férfiak és nők is, és hányszor szerettek bele. Mindig azt hittem, hogy filmsztár lesz belőle.

Ehelyett azonban sorstragédiába vezette az életét, mint a szüleink, és éppolyan tragikus véget is ért.

Az öböl természetesen megmaradt, bár a lépcsők már eltűntek. Felhúszom a csizmámat, sűrű hajamat szorosan összefonom. Barackszín fény tör át a horizonton, amikor átlépegetek a kövek között, ki a nyílt vízre. Rajtam kívül csak hárman vannak. A néhány hete történt durva cápatámadás óta sokkal kevesebben járnak ki, akármilyen szuperek a hullámok. Márpedig szuperek. Háromméteresek, csodálatos, üvegszínű íveléssel; az ilyesmi sokkal ritkább, mint az emberek gondolják. Kievezek, és várom a soromat, elkapom a hullám vonalát, és felugrom a deszkára, hogy a legszélét lovagoljam meg. Ez az a pillanat, amelyért élek, amikor nem jár más a fejemben. Nem járhat. Csak én vagyok, és a víz és az ég, és a deszka hangja, amint hasítja a hullámot. A lélegzetem. A deszka szélén átcsapó víz, amely még a csizmában is hideg a bokámon. Jéghideg. Tökéletes egyensúly, remegés, az arcomba csapódó haj.

Talán egy órára, talán többre, elveszek benne. Ég és tenger és hajnal. Feloldódom. Nincs lélek, nincs test, nincs idő, nincs múlt. Csak a deszka és a lábujjak és a levegő és a víz és a lebegés...

Aztán vége.

A hullám váratlanul összeomlik, olyan gyorsan és nagy erővel ránt le, hogy egészen mélyre kerülök, a visszaforgó víz mosógépe veri a testemet, a fejemet; a deszka túl közel kerül, veszedelmes, hiszen betörheti a koponyámat.

Elernyedek, visszatartom a lélegzetem, hagyom, hadd forgasson a víz. Az ellenállás összetör, megöl. Csak úgy lehet túlélni, ha lazítasz. A világ pörög, végtelen pillanatok, fel és le.

Most megfulladok. A deszka megüti a bokámat, és más irányba lök. Hínár tekeredik a karomra, a nyakamra... Josie arca merül fel előttem. Olyannak, amilyen tizenöt éve volt. Amilyen ma volt a tévében.

Életben van.

Nem tudom, honnan tudom.

Csak azt, hogy igaz.

Az óceán a felszínre köp, teleshívom oxigénre szomjas tüdőmet. Mire kijutok az öbölbe, annyira kimerülök, hogy egyszerűen elfekszem hason a védett rész homokján. A gyerekkorom hangjai vesznek körül. A sajátom, Josie-é, Dylané. A kutyánké, Cinderé, a fekete retrieverkeveréké, aki körülöttünk rohángál, ázottan, büdösen, boldogan. A vendéglőből füst illata száll, kellemes lehetőségeket hoz. Halk zene keveredik régmúlt nevetéssel.

Amikor felülök, az egésznek vége lesz. Már csak a romok maradnak.

Az az egyik legelső emlékem, hogy a szüleim szenvedélyesen ölelkeznek. Nem lehettem idősebb három- vagy négyévesnél. Nem tiszta, hogy pontosan hol voltak, de emlékszem, apánk egy falhoz nyomta anyánkat, felcsúsztatta a blúzát, és a keze a mellén volt. Kivillant a meztelen bőre. Éhesen csókolóztak, szinte állatoknak tűntek. Egy, két, három másodpercig csak néztem, aztán az anyám torkából éles hang tört ki. *Hagyjátok abba!* – kiáltottam.

Az emlék a fejemben kavargó, amikor zuhanytól vizes hajjal leülök a hátsó kertben. Forró, édes kávét kortyolgotok, az iPademen olvasom a fontosabb híreket. Hobo mellettem ül az asztalon, sárga szeme ragyog, fekete farka ide-oda jár. Félvad macska, hétéves. Öt-hat hónapos lehetett, amikor megtaláltam a hátsó ajtónál, kiéhezve, összeverve, félholtan. Most csak akkor hagyja el a házat, ha én is vele vagyok, és soha nem hagyna ki egy étkezést. Oda sem figyelve megسيمogatom a hátát, miközben a kerítés melletti bokrokat figyeli. A bundája teljesen fekete, hosszú és selymes. Különös, hogy menyire jó társaság.

A hírekben látott katasztrófa egy tüzeset volt egy aucklandi night clubban. Többtucatnyian meghaltak, néhányan akkor, amikor az ünneplőkre szakadt a plafon, másokat menekülés közben tapostak le. Más részletet nem látok. Mintha egy vonat dübörögne felém, olyan érzéssel kattintgatom végig a képeket, hátha meglátom az előző esti bemozdót. Nincs szerencsém. Hátradőlök, és belekortyolok a kávémba. Ragyogó Santa Cruz-i napfény villog át a fejem fölötti eukaliptuszfa lombjain, mintát rajzol a combomra, amely túl fehér, mert vagy a sürgősségin vagyok, vagy szörfruhát hordok.

Nem Josie volt az, gondolom racionálisan.

A billentyűzetért nyúlok, és begépelek egy újabb keresőkifejezést – aztán megállok.

Josie halála után hónapokig kutattam az interneten nyomok után, hogy hátha túlélhette a kataklizmával felérő vonatrobbanást, azonban az olyan erős volt, hogy nem tudtak minden maradványt azonosítani – és ahogy az gyakrabban előfordul, mint a katasztrófavédők és a rendőrök bevallanák, az adatok nagy része így is találgatás volt. A szeretted itt ült, de most nem találjuk. Minden jel arra utal, hogy meghalt.

Egy év után elmúlt a kényszer, hogy keressem a testvéremet, de a lélegzetem még mindig elakadt, ha azt hittem, őt pillantottam meg a tömegben. Két év után lejárt a rezidensidőm a San Francisco Generalban, úgyhogy hazajöttem Santa Cruzba, állást vállaltam a helyi sürgősségin, és megvettem magamnak ezt a házat, a parttól nem túl messze. Itt szemmel tarthattam anyámat, és rendes, csendes életet élhettem. Mindig erre vágytam: békére, nyugalomra, kiszámíthatóságra. A gyerekkoromban egy életre elegendő dráma volt.

Megkordul a gyomrom.

– Na, gyerünk, kölyök – fordulok Hobóhoz –, reggelizzünk!

A házam kicsi, két hálószobás, spanyol stílusú. Egy olyan környék szélén gubbaszt, ahol éjjel nem akarsz sétálni, de az enyém, és gyalog hét percre van a parttól. Kicseréltem a régi háztartási gépeket, az ócska szekrényeket, és felújítottam a csodálatos csempéket. Épp azon gondolkodom, hogy jó lenne palacsinta reggelire, amikor megszólal a telefonom a konyhapulton.

– Szia, anya! – Benézek a hűtőbe. Hm, nincs tojás. – Mi újság?

– Kit – mondja, és egy pillanatra elhallgat, csak annyira, hogy felvigyelyek –, véletlenül nem láttad a híreket arról a nagy új-zélandi klubbűzről?

Összeszorul a gyomrom, egészen kicsire.

– Mi van vele?

– Tudom, hogy nevetséges, de megesküdnék, hogy az egyik bejátszáson a testvéredet láttam.

A fülemhez szorítom a telefont, és kinézek az ablakon az eukaliptusz integető ágaira és a virágokra, amelyeket olyan nagy fáradsággal ültettem a kerítés mellé. Az én oázisomra.

Ha bárki más mondaná, nem az anyám, tudomást sem vennék róla, elszaladnék, bele nem mennék ebbe a témába, de ő megívta a maga harcát. Az Anonim Alkoholistáknál betartott minden lépést, újra és újra. És most itt van, hús és vér, és szomorú. A kedvéért nagy levegőt veszek, és azt felelem:

– Én is láttam.

– Lehetséges, hogy él?

– Valószínűleg nem ő az, anyu. Őrizzük meg a hidegvérünket, ne reménykedjünk idejekorán, rendben? – Megkordul a gyomrom. – Van valami kajád? Négyig a sürgősségin voltam, és nincs semmi a házban.

– Nahát, milyen különös! – jegyzi meg tréfásan.

– Haha. Ha csinálsz nekem tojást, átmegyek, és személyesen beszélhetünk a dolgról.

– Kettőre munkába kell mennem, úgyhogy igyekezz.

– Még tizenegy sincs.

– Mm-hmm.

– Nem fogok sminkelni – jelentem ki, mert mindig szóvá teszi. Még most is.

– Nem érdekel – vágja rá, de tudom, hogy érdekli.

Sétatávolságra van, részben ezért is vettem ezen a környéken házat, most mégis kocsival megyek, hogy anyu ki ne akadjon. Néhány éve

én vettem meg neki a lakást. Kissé régmódi, a szobák is kicsik, de a nappalija ablakából panoráma nyílik a Csendes-óceánra. A hullámok hangja megnyugtatja. Ez közös bennünk, az óceán iránti éhség a csontjainkban él. Semmi nem elég jó helyette.

Felkapaszzkodok a külső lépcsőn a második emeleti lakáshoz. Automatikusan kinézek a vízre, hogy ellenőrizzem a hullámokat. Most nyugodtak. Szörfösök sincsenek, viszont sok gyerek és család játszik a lágyan fodrozódó víz partján.

Amikor anyám meglátja a kocsimat, kilép a növényekkel zsúfolt előtérbe. Ropogós, sárga vászon térdnadrágot visel, és egy fehér felsőt, ami ugyanolyan sárga csíkos. A haja – még mindig sűrű, egészséges, a szőkeségbe vegyülő ősz tincsektől melírozottnak tűnik – kismamához illő kontyféleiben van. Mégis jól áll neki, bár az arcán látszanak a kemény évek és a rengeteg napozás nyomai. De ez mindegy. Vékony, a lába hosszú, a melle gömbölyű, különleges szeme még mindig ékkőként csillog. Hatvanhárom éves, de az emeleti előtérbe beeső szűrt fényben negyvennek tűnik.

– Fáradtnak tűnsz – állapítja meg, és beinvitál.

A szobákat harsogóan zöld növények töltik meg. Az orchidea a specialitása. Ő az egyetlen ismerősöm, akinél állandóan virágzik az orchidea. Csak adjon neki valaki alkalmat, és azonnal felsorolja a fajtákat: *Cattleya*, *Phalaenopsis*, ez a kedvence, a kecses és szép *Laelia*, és mindnek tudja a latin nevét is.

– Hosszú volt az éjszaka.

Kávéillatot érzek, ahogy belépek, és vonz maga felé a csepegtető főző. Kitöltöm a kávé a várakozó bögrébe, amelyet nekem szokott kikészíteni: nehéz cserépbögre, az elején HAWAII felirattal. A pulton tojások és feldarabolt paprikák várakoznak.

– Ülj le! – utasít röviden, és kötényt köt maga elé. – Az omlett jó lesz?

– Nagyon is. Köszönöm.

– Nézd meg a laptopomat! – folytatja, és vajjat tesz egy vaskos, öntöttvas serpenyőbe. – Elmentettem a videót.

Követem az utasításait, és megjelenik előttem a kép, amit az előző este láttam. A kaotikus jelenet, a sikolyok, a zaj. A bőrdzsekis bemondó. Az arc a váll felett, egyenesen a kamera felé fordul, legalább három másodpercig. *Tizenegy-és-tizenkettő-és-tizenhárom-és*. Végignézem, visszatekerem, újra végignézem. Számolom. Három másodperc. Ha úgy állítom meg, hogy az arcát lássam, el sem téveszthetem.

– Senki sem hasonlíthat ennyire hozzá – jelenti ki anyám, ahogy odalépve átnéz a vállam felett. – Még a heg is pontosan ugyanolyan.

Lehunyam a szemem, mintha ezzel a gond is megszűnne. Amikor újra felnézek, még mindig ott van az időbe fagyva, és ott a kanyargós heg is, ami a haja vonala alól indul, átmetszi a szemöldökét, és a halántékán ér véget. Csodaszámba ment, hogy nem veszítette el a szemét.

– Nem – mondom. – Igazad van.

– El kell menned megkeresni, Kit!

– Nevetséges – ellenkezem, bár magam is ugyanerre gondoltam.

– Hogyan csinálhatnám? Aucklandben több millióan élnek.

– Meg tudnád találni. Ismered.

– Te is.

Megrázza a fejét, és kihúzza magát.

– Tudod, hogy nem utazom.

Rosszallón nézek rá.

– Tizenöt éve józan vagy, anyu. Minden rendben lenne.

– Nem, nem megy. Neked kell megcsinálnod.

– Nem futhatok el csak úgy Új-Zélandra. Állásom van, nem hagyhatom cserben őket. – Kisöpröm a hajamat az arcomból. – És mit csináljak Hobóval?

Megsajdul a szívem. A munka, az rendben lenne, három éve nem vettem ki egyetlen szabadnapot sem. De a macskám szíve megszakadna utánam.

– Odaköltözöm hozzád.

– Odaköltözöl, vagy csak reggel meg este átmész, és megeteted?

– Beköltözöm. – Az asztalra teszi a gőzölgő, paprikával gyönyörűen pettyezett omlettet. – Gyere, egyél!

Felállok.

– Hobo valószínűleg végig rejtőzni fog.

– Az nem baj. Attól még tudja majd, hogy nincs egyedül. És talán ha eltelik egy kis idő, velem is alszik majd.

A hagyma meg a paprika illata rabul ejt, és úgy esek neki az omlettnek, mint egy tizenhat éves fiú, közben pedig emlékképek villannak fel előttem. Josie, ahogy kiskorunkban fölém hajol, hogy lássa, ébren vagyok-e már, hosszú haja a nyakamat csiklandozza. A vidám nevetése. Egy alkalom, amikor botot hajított Cindernek, hadd hozza vissza. A szívem szó szerint fáj, nem csak képletesen, ránehezedik az emlékek, a vágyódás és a düh súlya. Abba kell hagynom az evést. Leteszem a villát, és mélyen beszívom a levegőt.

Anyám csendben ül. A hangjára gondolok, amikor megmondta, hogy Josie meghalt. Látom, hogy a keze enyhén reszket. Mintha el akarná rejteni, mintha ez is egy hétköznapi reggel volna, hétköznapi történésekkel, felemeli a bögréjét.

– Szörföztél?

Bólintok. Mindketten tudjuk, hogy én így dolgozom fel, ami történik. Így békélek meg. Így élek együtt mindennel.

– Igen, csodálatos volt.

Anyám az asztal melletti másik széken ül. Pillantását az óceánra szegezi. Feszés ajkára esik a fény, és hirtelen eszembe jut, hogyan nevettek apámmal, hogyan nyílt szélesre vörös ajka, miközben az Éden verandáján forogva táncoltak. A józan Suzanne sokkal jobb, mint az ittas, de néha hiányzik azoknak a napoknak a vidámsága.

– Elmegyek – szólalok meg, talán azt remélve, hogy meglátom annak a fiatalabb asszonynak a nyomát.

És egy pillanatra valóban felvillan anyám szemében a láng. Felém nyúl. Most az egyszer hagyom, hogy megfogja a kezemet, nagylelkűen meg is szorítom az övét.

– Megígéred, hogy tényleg beköltözől hozzám? – kérdezem.

Szabad kezét a szívére teszi, aztán esküre emeli.

– Megígérem.

– Rendben. Amint meg tudom szervezni, indulok. – Várakozó izgalom és félelem keveréke szorítja el a szívemet, végül a gyomromban állapotodik meg. – Szent szar! Mi van, ha tényleg életben van?

– Hát, azt hiszem, akkor meg kell ölnöm – feleli Suzanne.

Második fejezet

Mari

ASZEMEMRE KÖTÖTT KENDŐT BABRÁLOM.
– Hova viszel?

A férjem, Simon, félretolja a kezemet.

– Hagyd békén!

– Már egy örökkévalóság óta megyünk.

– Fogd fel kalandnak!

– Ha megérkeztünk, lesz izgalmas szex?

– Eddig nem szerepelt a terveim között, de most, hogy említetted... – Végigcsúsztatja a kezét a karomon, a mellkasom felé indul, de rácsapok. – Meglehetősen tetszik a gondolat, hogy meztelenül, bekötött szemmel lássalak a szabadban.

– A szabadban? Aucklandben? Na, ne!

Megpróbálom összerakni az úti célunkra utaló jeleket. Néhány perce kanyarodtunk le a főútról, de még mindig nem hallok semmit a környékből. A megtett távolság többet segítene, ha egyébként nem Devonportban élnék, ahonnan amúgy is minden messze esik.

Felemelem a fejemet, hogy beleszimatoljak a levegőbe, és kenyér illata csapja meg az orromat.

– Ó, egy pékséget érzek!

Simon halkan nevet.

– Langyos!

Egy darabig némán haladunk tovább. Belekortyolok papírpoharas kávémba, és a lányom, Sarah miatt kezdek aggódni, aki kiborult a reggelinél. Sötét, kócos haja köpenyként omlott a karjára, miközben tiltakozott, hogy ne kelljen iskolába mennie. Azt nem árulta el, miért, csak azt ismételte, hogy utálja, hogy rémes, hogy inkább itthon tanulna, mint a közelben lakó (különös és finomkodó) barátjánője, Nadine. Egy hétévestől, aki korábban az osztály sztárja volt, igencsak fura.

– Mit gondolsz, mi lehet Sarah-val?

– Alighanem összekapott valakivel az iskolában, de azért menjünk be, és beszéljünk velük.

– Igen, én is így gondolom.

Sarah még akkor sem akart bemenni, amikor a bátyja megígérte, hogy vigyáz rá. A kilencéves Leo az apja tükörképe: a haja ugyanolyan vastag szálú, fényes, a szeme mély, mint az óceán, és mindketten nyúlánkok. Minden jel arra mutat, hogy a sportban is követni fogja, hiszen hat hónapos kora óta úgy úszik, mint a csík. Az apjához hasonlóan – és Sarah-tól meg tőlem eltérően – nem is szenved depresszióban vagy önbizalomhiányban.

El sem tudom képzelni, milyen lehet az ilyen nyugodt, napsütéses élet, bár mindkettejükben imádom ezt.

– Sajnálattal azt kell mondanom, hogy az anyjára ütött.

– Te is szeszélyes gyerek voltál?

Elnevetem magam.

– Ennél finomabban már nem is lehetne fogalmazni. – Megveregetem a kezét az ülésen, mert még bekötött szemmel is tudom, hogy ott lesz. – Egyesek azt mondják, hogy azóta sem változtam.

– Én nem tartozom közéjük. Tökéletes vagy.

Megszorítja a kezemet, aztán éles kanyart veszünk, és zökken egyet az autó, amiből feltételezem, hogy egy felhajtóra értünk. Egy darabig felfelé gurulunk, aztán megállunk.

– Most már leveheted a kendőt – mondja Simon.

– Hála az égnek!

Lerántom az arcomról, kirázom a hajamat, és a tenyeremmel lesimítom. Azonban a látvány még most sem árul el sokat. Egy alagútban vagyunk, amit fák összehajló ágai és mindenféle inda alkot. Egy roskadozó mirtuszdiófa alatt több száz sötétzöld lehullott termés. – Hol a fenében vagyunk?

Simon felvonja sűrű, sötét szemöldökét, szép ajkán halvány mosoly.

– Készen állsz?

A szívem hevesen ver.

– Igen!

A férjem továbbhajt felfelé a nyomvályús, elhanyagolt úton. Egy-két perc, és hirtelen kibukkanunk a sűrű lomb alól. Egy széles, körkörös behajtón találjuk magunkat egy elegáns, 1930-as évekbeli ház előtt, amely egyedül magasodik a tiszta kék ég és tenger előtt.

Hangosan kifújom a levegőt, és szinte meg sem várom, hogy Simon megálljon, kiugrom a kocsiból, és tátott szájjal bámulok.

A Zafír villa.

Kétszintes, art deco stílusú épület, amely az öbölre és távoli kis szigetek sorára néz. Megfordulok. Alattunk ott a város, csillámlik és ragyog a reggeli napfényben. A hét vulkánból három látszik.

Visszapördülök a ház felé, és elszorul a szívem. Azóta a rabja vagyok, amióta megérkeztem, részben a tragikus története miatt, részben azért, mert csak ül itt a hegyen, elegánsan, elkülönülten. Érinthetetlenül, mint Veronica Parker, a meggyilkolt filmsztár, aki magának építtette a villát a harmincas években.

– Bemegyünk? – kérdezem. Simon felemeli a kulcsot. Kikapom a kezéből, és a nyakába ugrok. – Te vagy a legcsodálatosabb férj!

A tenyere a fenekemre tapad.

– Tudom – feleli, majd a kezemért nyúl, és összefonja az ujjainkat. – Gyere, nézzük meg!

– Meghalt?

– A múlt hónapban. A tiéd a megtiszteltetés – mondja, megállva az ajtó előtt. – Elvégre a tiéd.

Megfagy az ereimben vérem.

– Miről beszélsz?

Hátraszegi a fejét, és szemügyre veszi a tető vonalát.

– Megvettem – válaszolja, és visszanéz rám. – Neked.

A szeme színe a viharos Csendes-óceáné, sötét és mély. Ebben a percben örömtől ragyog, mert a meglepetése sikerült, és fénylik benne az irántam érzett őszinte, egyértelmű szerelem. Eszembe jut egy Shakespeare-sor, az egyetlen tárgyból, amelynek az óráira rendszeresen bejártam a középiskolában: *„Kételd, a nap hogy forgandó, Kételd, csillagtűz ragyog; A valót, hogy igazmondó: Csak ne azt, hogy hüvelyk.”*^{*}

Nekidőlök, a homlokomat a mellkasának támasztom, és átfogom a derekát.

– Istenem, Simon!

* Shakespeare: *Hamlet* (Arany János fordítása) – a ford.

– Ugyan, ugyan! – Megsimogatja a hajamat. – Így lesz jó.

Az illatában érzem az öblítőnket, az ágyunkat és az őszi levelek halvány illatát. Erős és izmos teste bátyaként véd a világ gonoszai ellen.

– Köszönöm.

– De van egy kis bökkenő.

Hátrahajolok, hogy felnézzek rá.

– Igen?

– Helennek, Veronica testvérenek két kutyája volt. Kikötötte, hogy a háznál maradnak. Egy civil szervezet ellenőrizni fogja.

Elnevetem magam.

– Ez tulajdonképpen kedves. Milyen kutyák?

– Nem tudom pontosan. Egy nagy és egy kicsi, csak ennyit mondtak.

A kutya nem gond. Mindketten imádjuk a kutyákat, és a golde-nünk boldog lesz, ha társaságot kap.

Simon könyökkel oldalba bök.

– Gyerünk... menjünk be!

Zakatoló szívvel nyitom ki az ajtót. Két szint magasságú előtérbe vezet, körben tágas galéria. A tetőablakon szinte zuhog be a ragyogó nap fénye. A helyiségek körben nyílnak, minden ajtó nyitva, úgy-hogy innen is, onnan is elkapok egy pillantást az ablakokról, a kilátásról. A nappalinak kinéző hosszú szoba falán nyíló franciaablakból szédületes a kilátás a szikrázó, hullámzó zöldeskék vízre. A távolban egy fehér vitorlás ringatózik.

A ház belülről még döbbenetesebb.

A festmények, a bútorok, a szőnyegek, a lámpatestek mind korabeliek, a legtöbbjük art deco, a vonalvezetésük elegáns, letisztult. Néhány darab a „Művészetek és kézművesség” mozgalom jegyeit

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

viseli magán. Egy különleges, vörös-feketére lakkozott szekrényben metszett váza áll, benne szárazvirág-szálak. A mellette várakozó kerek lapú széken még bizonyára senki sem ült. A szőnyeg vörös és arany, stilizált indamintával.

– Az egész ház ilyen? – kérdezem fojtott hangon. – Ilyen... érintetlen?

– Nem tudom. Még nem voltam bent.

– Láthatlanban vetted meg?

Simon válaszul kézen fog.

– Nézzünk körül most!

Csodálatos séta következik. Mintha az 1932-es év múzeumában járnánk, korabeli bútorok, ágyneműk, falak, műalkotások között. Mindhárom fürdő csempézett, a legnagyobb olyan, mint egy ékkő, muzáj eljárnom egy rövid örömtáncot a közepén. Végigfuttatom az ujjamat a szolid kék-zöld csempéken, amelyek a falakon kívül a mennyezetet is befedik, beleértve a beugrót is, ahová a kádat helyezték.

A ház pompája már attól kivételes volna, hogy egy klasszikus art deco épület, de ráadásul még Óceánia jegyeit is magán viseli. A lépcsők fényes kaurifából vannak, a korlát ausztrál fekete fa. A lambériákon és a járólapon stilizált páfrányok és kiwik láthatóak. A folyosókon és a szobákban végigjártatom az ujjamat az aprólékos berakásokon és faragványokon. Vajon ki készítette? Letisztult mintázatú franciaajtók vezetnek egyik helyiségből a másikba és egy hatalmas teraszra, amely a tengerre néz.

A huszonkét szobából csak hármat korszerűsítettek: az egyik hálószobát és a társalgót a ház hátsó részében, amik most a bájtalan hetvenes éveket hirdetik, valamint a konyha egyes részeit, ahol a tűzhely és a hűtő talán tízéves sincs. A rozsdamentesacél felszerelések